

Bir Őir Vakti Mutluluk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Kasım 2018

Uzvu kayıptı gecenin...
Engelli bir sihir doğdu ansızın
Tehdit edilesi düşlerin kefeninde
Kan vardı son vagona henüz yetişmişken
Ellerimde cızırtı ve yanılğı
Ben tembel bir düřtüm...

Kendinden geçmiş ömrün lades dediğı
Her vukuatta yarım yamalak bir cümle nazarında
Esefle terk edildiğim her soytarı sahnede
Duvarlarla örölü dünyamda
Yâd ettiğim mutluluğa
Fermanımı sunarken elimdeki titrek kalemin
Mertçe tetiklediğı sözcükleri
Bir bir içerken aşk dilinde.

Ne çok kayıp hecenin peşine düşmüştüm işte
Bir Őir vakti mutluluğa duyduğum özlemle.
Bir Őir düřtü gözümde
Yaşla tahsil ettiğim bir senetti adeta
Her vazgeçişime yüklendiğim
Bin bir özlemle dünü ve kendimi yâd ettiğim
Geçiş olmayan dehlizlerin
Karanlık sesinde hayatın bazı bazı
İz sürdüğüm bir lanetti adeta.

Programlanmış benliğimle
Tokalaştığım hoyrat bir fıradı
Kendime mal ettiğim o çöküş nezdinde
Bir bir paye verdiğim
En soğuk mevsim tabir-i caizse
Kanatsız bedenimde
Kuş ürkekliğinde severken insanları ve evreni
Safça yanıldığım
Her halükarda aldatıldığım

Ve son bir maruzat dillendirdiđim.

Sadece Tanrının bahşettiği o nefesle
Yeniden dođmayı deđil
Yokluđa karışan cümlelerimde
Ben en yalın halimle
Arzı endam etmişken şiir dilinde bir sancıyı
Yerle yeksan etmişim kendimce
Belli ki kenetlenmişim hücrelerimde
Yanan ateşi sadece ölümün soğutacağı...